

— Записаха ме въ първо отделение. Отъ утре почвамъ да ходя на училище.

Сѣкашъ нѣщо чукна Пенка по сърдцето. Безъ да усети, сълзитѣ почнаха да капятъ като бисерчета отъ очитѣ му.

— Защо плачешъ, Пенко?
— запита го изненаданъ Кино и загледа насълзенитѣ му очи.

— Жалъ ми е, че азъ нѣма да ходя на училище. Сираче съмъ и нѣма кой да ме учи.

Вечеръта Пенко се върна съ болки въ главата. Дѣдо попъ го нѣмаше, а когато дойде, казаха му, че Пенко си легналъ безъ да яде и плачелъ въ леглото.

Дѣдо попъ отиде при него, въ килера, подигна чергата, съ която Пенко се бѣше завилъ презъ глава, и го попита:

— Защо плачешъ. Пенко? Какво ти е?

Пенко надигна разплаканото си лице, изгледа тжжно дѣда попа и пакъ зарови глава въ възглавницата, като зариде по-силно. Дѣдо попъ благо го погали по главата.

— Кажй, Пенко, какво ти е? Нѣкой да не те е билъ?

— Не, дѣдо попе, никой не ме е билъ! — започна Пенко съ прекъсване отъ плачъ гласъ. — Утре почватъ да учатъ. Азъ нѣма да ида. Азъ нѣма да уча, дѣдо по-

пе! — и Пенко заплака още по-силно.

Дѣдо попъ отново го погали. Замисли се, усмихна се и весело му каза:

— Не плачи, Пенко, и ти ще учишъ. Днесъ те записахъ.

Пенко подскочи, загледа се презъ сълзи въ дѣда попа, по лицето му се разцвѣтѣ радостна усмивка. Изхлипа отъ щастие и се хвърли на врата на свещеника.

— Азъ не съмъ вече самотинче, дѣдо попе, имамъ си тебе!

Като каза това, отпусна се и цѣлуна набръчканата старческа ржка, която го милваше.

Йорд. п. Илиевъ

ХРИСТОСЪ БЛАГОСЛЯВА ДЕЦАТА



*Пуснете децата
Да идватъ при Мене,
Безъ зло сж въ сърдцата,
Съ души сж огръни.*